

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σχολικές διακοπές	9
Ένα πλεούμενο από ξύλο τικ	15
Ένα ανάποδο παιδί	27
Η αισιοδοξία είναι το παν	36
Το κορίτσι με τα νεραϊδένια μάτια	49
Κρυμμένο παλατάκι	56
Πώς χαλάει μια όμορφη μέρα	59
Τα πράγματα χειροτερεύουν	66
Αστακομακαρονάδα	73
Ένα μπλέξιμο για τα καλά	79
Τι μπορεί να κάνει μια πρωταθλήτρια κολύμβησης	86
Το ρεσάλτο είναι καμιά φορά για κλάματα	107
Μπρος γκρεμός και πίσω σκοτάδι	114
Όχι εμείς, Πριγκιπέσα μου!	123
Πώς θα αποκαταστήσουμε τη φήμη μας	130
Πού να δεις εμείς φουρτούνες!	138
Επιχείρηση Νικόλ	149
Δύσκολο σχέδιο, αλλά... ..	155
Επιχείρηση Νικόλ, Σχέδιο Νούμερο 1	160
Επιχείρηση Νικόλ, Σχέδιο Νούμερο 2	169
Επιχείρηση Νικόλ, Σχέδιο Νούμερο 3: Δε χρειάζεται	175
Ιστορίες για γοργόνες και φαντάσματα	182
Επιστροφή	190

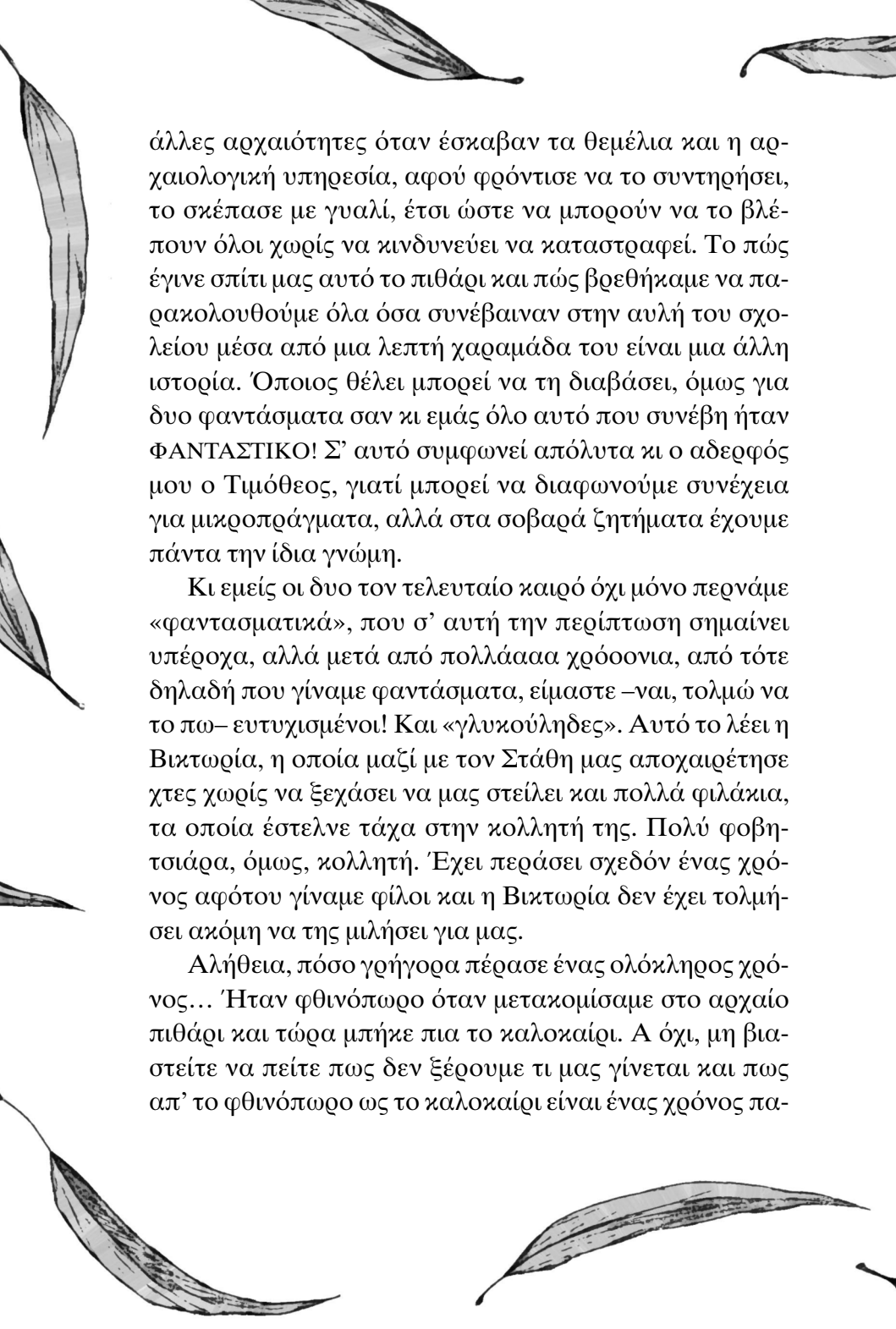
Σχολικές διακοπές

Ο ΠΩΣ ΜΑΛΛΟΝ ΘΑ ΞΕΡΕΤΕ, εγώ κι ο αδερφός μου δεν είμαστε αυτό που θα έλεγε κανείς συνηθισμένοι. Κατ' αρχάς, είμαστε φαντάσματα.

Θα έχετε ακούσει βέβαια τι τρομακτικά πράγματα λένε για κάποιους σαν κι εμάς. Πως κατοικούμε σε παλιά σπίτια μέσα στις σκόνες και τις αράχνες κι ότι άλλη δουλειά δεν έχουμε παρά να τρομάζουμε ζωντανούς. Ε λοιπόν, λάθος. Οι περισσότεροι από μας δεν έχουν καμιά σχέση με όλα αυτά. Σκιές είμαστε οι περισσότεροι που αλλάζουν χρώματα μόλις πέφτει το σκοτάδι. Όσο για μένα και τον αδερφό μου μπορώ να σας βεβαιώσω πως δεν είμαστε καθόλου μα καθόλου τρομακτικοί.

Κι έχουμε αποδείξεις γι' αυτό. Γιατί εμείς, εδώ και αρκετό καιρό, όχι μόνο δεν κατοικούμε σε κάποιο ερειπωμένο σπίτι, αλλά έχουμε και φίλους ζωντανούς. Δυο υπέροχα παιδιά, τον Στάθη και τη Βικτωρία, που φέτος τέλειωσαν την έκτη δημοτικού και του χρόνου θα πάνε στο γυμνάσιο.

Το σπίτι μας βρίσκεται στην αυλή του σχολείου τους. Είναι ένα αρχαίο πιθάρι, το οποίο ήρθε στο φως μαζί με

The page is decorated with several stylized leaf illustrations. There are long, narrow leaves at the top and bottom, and some shorter, broader leaves on the left side. The leaves are drawn with fine lines and some shading to give them a three-dimensional appearance.

άλλες αρχαιότητες όταν έσκαβαν τα θεμέλια και η αρχαιολογική υπηρεσία, αφού φρόντισε να το συντηρήσει, το σκέπασε με γυαλί, έτσι ώστε να μπορούν να το βλέπουν όλοι χωρίς να κινδυνεύει να καταστραφεί. Το πώς έγινε σπίτι μας αυτό το πιθάρι και πώς βρεθήκαμε να παρακολουθούμε όλα όσα συνέβαιναν στην αυλή του σχολείου μέσα από μια λεπτή χαραμάδα του είναι μια άλλη ιστορία. Όποιος θέλει μπορεί να τη διαβάσει, όμως για δυο φαντάσματα σαν κι εμάς όλο αυτό που συνέβη ήταν ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ! Σ' αυτό συμφωνεί απόλυτα κι ο αδερφός μου ο Τιμόθεος, γιατί μπορεί να διαφωνούμε συνέχεια για μικροπράγματα, αλλά στα σοβαρά ζητήματα έχουμε πάντα την ίδια γνώμη.

Κι εμείς οι δυο τον τελευταίο καιρό όχι μόνο περνάμε «φαντασματικά», που σ' αυτή την περίπτωση σημαίνει υπέροχα, αλλά μετά από πολλάααα χρόνια, από τότε δηλαδή που γίναμε φαντάσματα, είμαστε –ναι, τολμώ να το πω– ευτυχισμένοι! Και «γλυκούληδες». Αυτό το λέει η Βικτωρία, η οποία μαζί με τον Στάθη μας αποχαιρέτησε χτες χωρίς να ξεχάσει να μας στείλει και πολλά φιλάκια, τα οποία έστειλε τάχα στην κολλητή της. Πολύ φοβητσιάρρα, όμως, κολλητή. Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος αφότου γίναμε φίλοι και η Βικτωρία δεν έχει τολμήσει ακόμη να της μιλήσει για μας.

Αλήθεια, πόσο γρήγορα πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος... Ήταν φθινόπωρο όταν μετακομίσαμε στο αρχαίο πιθάρι και τώρα μπήκε πια το καλοκαίρι. Α όχι, μη βιαστείτε να πείτε πως δεν ξέρουμε τι μας γίνεται και πως απ' το φθινόπωρο ως το καλοκαίρι είναι ένας χρόνος πα-

ρά κάτι. Εμείς τώρα πια τον χρόνο τον μετράμε με τη ζωή του σχολείου. Και η φετινή σχολική χρονιά πάει, τέλειωσε. Κάτι που βύθισε εμένα και τον αδερφό μου σε μεγάλη μελαγχολία.

— Μα δε φεύγουμε για πάντα, τον Σεπτέμβρη πάλι εδώ θα 'μαστε, αφού εδώ δίπλα βρίσκεται και το γυμνάσιο, προσπάθησε να μας παρηγορήσει ο Στάθης.

— Ε, καλά τώρα..., έκανε ο Τιμόθεος αφηρημένα.

— Και ως τότε μπορεί να ξεκλέψουμε κάποια στιγμή μέσα στο καλοκαίρι για να 'ρθουμε να σας δούμε, πρόσθεσε η Βικτωρία.

«Παρηγοριά στον άρρωστο ώσπου να βγει η ψυχή του, που λέγανε παλιά» σκέφτηκα εγώ. Μα δεν ταίριαζε, γιατί εμείς είμαστε ψυχές – αλλά άντε και να βγαίναμε, πού να πάμε; Το πολύ πολύ καμιά βόλτα γύρω απ' το पिθάρι μας.

Εν πάση περιπτώσει, αποχαιρετήσαμε τους φίλους μας όσο μπορούσαμε πιο χαρούμενα, τους ευχηθήκαμε «καλές διακοπές» και μείναμε ολομόναχοι σε ένα άδειο σχολείο.

Τίποτε δεν ακουγόταν απ' τη μεριά του κτιρίου και σ' ολόκληρη την αυλή. Το τρίξιμο μιας πόρτας μοναχά, που είχαν αφήσει μισάνοιχτη σε κάποια αίθουσα για να αερίζεται ο χώρος, και τα φύλλα των ευκαλύπτων που έφερνε ο αέρας απ' τα αρχαία απέναντι. Τα έσπρωχνε ως τις γωνιές να περιμένουνε τον επιστάτη, που θα τα μάζευε με τη σκούπα του, φρουστ φρουστ.

— Μην ξεθαυράψετε πολύ, μας είχαν προειδοποιήσει ο Στάθης και η Βικτωρία. Ο επιστάτης θα έρχεται κάθε τό-

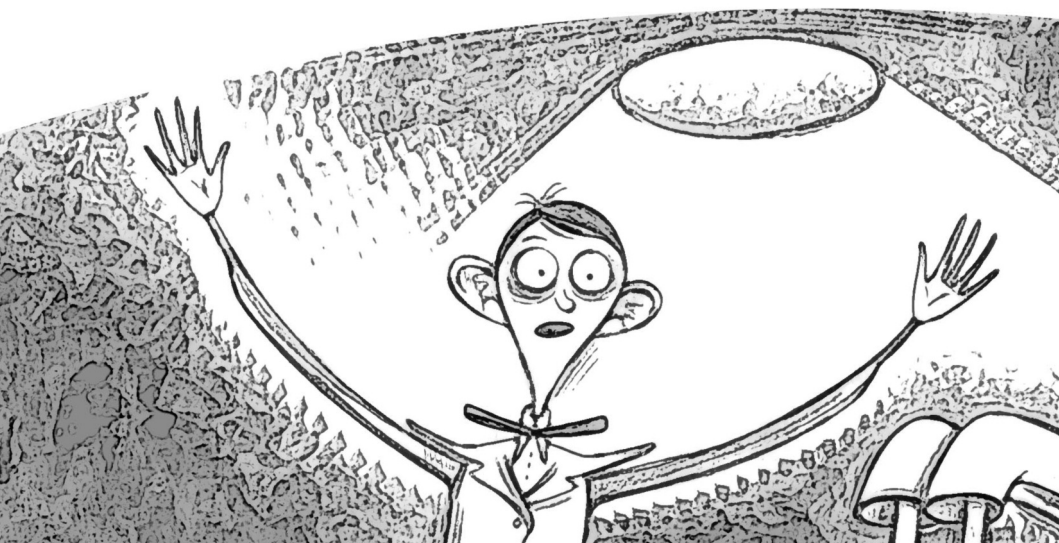

σο να σκουπίζει την αυλή και να ρίχνει μια ματιά αν όλα είναι εντάξει.

Παρ' όλα αυτά πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα απ' τη μέρα που έκλεισε το σχολείο και κανένας δεν είχε φανεί – ούτε καν ο επιστάτης. Όμως εμείς είχαμε συνηθίσει τη φασαρία των παιδιών που έπαιζαν στην αυλή, των δασκάλων, ακόμη και τον φόβο μήπως κατέβει στον επιστάτη η ιδέα να μας ξανακουβαλήσει τη γάτα του. Και τώρα πια η μοναξιά μάς έπεφτε πολύ βαριά.

Ούτε εγώ είχα διάθεση να τριγυρίσω στις άδειες αίθουσες και τη βιβλιοθήκη του σχολείου, ούτε ο Τιμόθεος να αρχίσει τα μαστορέματα.

Ήταν το τέλος της πρώτης εβδομάδας, βράδυ Παρασκευής, και στη σκέψη πως μας περίμενε όχι μόνο ένα σιωπηλό Σαββατοκύριακο αλλά μία ακόμη εβδομάδα εντελώς ίδια με την προηγούμενη, ένιωθα λες και δεν ήμουν η βιολετιά σκιά που είμαι, διάφανη και ανάλαφρη, έτοιμη να γλιστρήσει ακόμη κι ανάμεσα από μια χαραμάδα, αλλά βαρύς σαν τις τεράστιες πέτρες απ' τις οποίες ήταν χτισμένα τα τείχη στα αρχαία απέναντι.

Κάποια στιγμή σηκώθηκα κι άρχισα να κόβω βόλτες μέσα στο πιθάρι. Βαρέθηκα γρήγορα. Πήγα να χαζέψω απ' τη χαραμάδα τον έξω κόσμο. Τι να δω; Την άδεια αυλή του σχολείου; Το βαρέθηκα κι αυτό. Είπα να βγω απ' το πιθάρι να κάνω καμιά βόλτα μα το μετάνιωσα, κι έτσι ξαναγύρισα και κάθισα πλάι στον Τιμόθεο. Δεν είχα όρεξη για κουβέντες, παράξενο για κάποιον σαν κι εμένα – όμως ακόμη πιο παράξενο ήταν ότι ο Τιμόθεος έσπασε πρώτος τη σιωπή.

—Βρε Αιμίλιε, δεν πάμε μια επίσκεψη στους καρaboμαραγκούς; πρότεινε ξαφνικά. Καιρό έχουμε να τους δούμε. Να δούμε και τη θάλασσα, να ξεχαστούμε λιγάκι.

Γύρισα και κοίταξα τον αδερφό μου.

—Κάτι ιδέες που τις έχεις μερικές φορές. Θα αρχίσετε εσείς να μιλάτε για καρφιά και σανίδες και πώς γίνονται τα αμπάρια γερά για να μην μπάζουν νερό κι εγώ...

—Εσύ χάζευε τη θάλασσα!

—Α μα..., άρχισα να λέω, αλλά στο μεταξύ στο μυαλό μου είχε κιάλας σχηματιστεί η εικόνα που έφτιαχναν τα λόγια του αδερφού μου.

Λίγη συντροφιά δική μας –φαντάσματα δηλαδή, για όσους δεν το ξέρετε, αφού οι καρaboμαραγκοί είχαν ξεμείνει εκεί απ’ την αρχαιότητα– δε θα μας έκανε δα και κακό. Θα λέγαμε καμιά κουβέντα. Κι ύστερα, καθώς θα προχωρούσε η νύχτα, όλο και κάποια κακοφωτισμένη γωνίτσα θα έβρισκα για να κρυφτώ ανάμεσα στις σκιές και να ρομαντζάρω πλάι στη θάλασσα.

— Δεν είναι κι άσχημη ιδέα, είπα τελικά στον αδερφό μου.

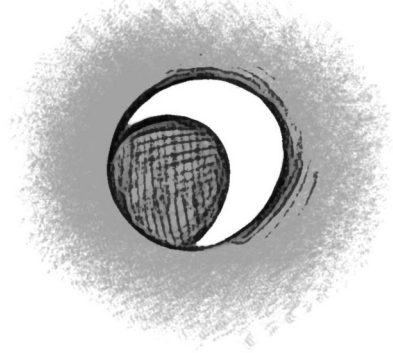
— Όχι, που με την πρώτη έχεις την αντίρρηση στην άκρη της γλώσσας σου!

Ο Τιμόθεος έριξε μια ματιά απ’ τη χαραμάδα.

— Μόλις περάσει το φεγγάρι τη μέση του ουρανού, φύγαμε.

— Έγινε, είπα τότε εγώ και ξαφνικά με πήρε ο ενθουσιασμός, σαν παιδάκι που του προτείνουν να πάει στην παιδική χαρά. Όμως αυτό δε θα το ομολογούσα ποτέ στον Τιμόθεο. Φτάνει που το είχα ομολογήσει στον εαυτό μου.

Ένα πλεούμενο από ξύλο τικ

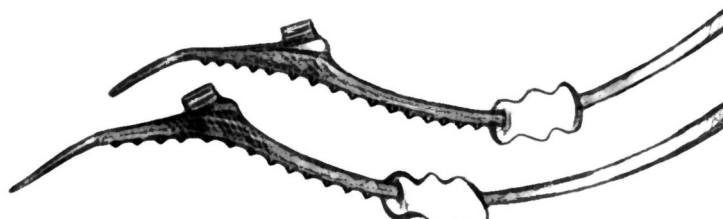
—ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ από ξύλο τικ. Έτσι το λένε. Κι εμείς τώρα το μάθαμε.

—Και τι έχει αυτό το περιβόητο ξύλο; ρώτησα για να πω κάτι κι εγώ.

—Α, δεν ξέρουμε ακριβώς, δεν υπήρχε τέτοιο ξύλο στα δικά μας βουνά, πάντως εδώ οι ζωντανοί το έχουν για μεγάλη πολυτέλεια. Το γυαλίζουν κι από πάνω με κάτι περίεργα φάρμακα που βρομάνε. Ενώ το ρετσίνι! Άλλο πράγμα το ρετσίνι, έτσι, σύντροφοι;

—Βέβαια βέβαια, άλλο πράγμα! συμφώνησαν όλοι μαζί οι καραβομαραγκοί κι εγώ για να μην τους προσβάλω, αρχαίους ανθρώπους, αναγκάστηκα να συμφωνήσω μαζί τους. Ωστόσο είχα βαρεθεί. Για την ώρα βέβαια η μελαγχολία μου είχε περάσει κάπως. Όσο και να πεις είχε δίκιο ο Τιμόθεος, λες δυο κουβέντες και ξεχνιέσαι. Κι αφού ξεχνιέσαι βαριέσαι ξανά.

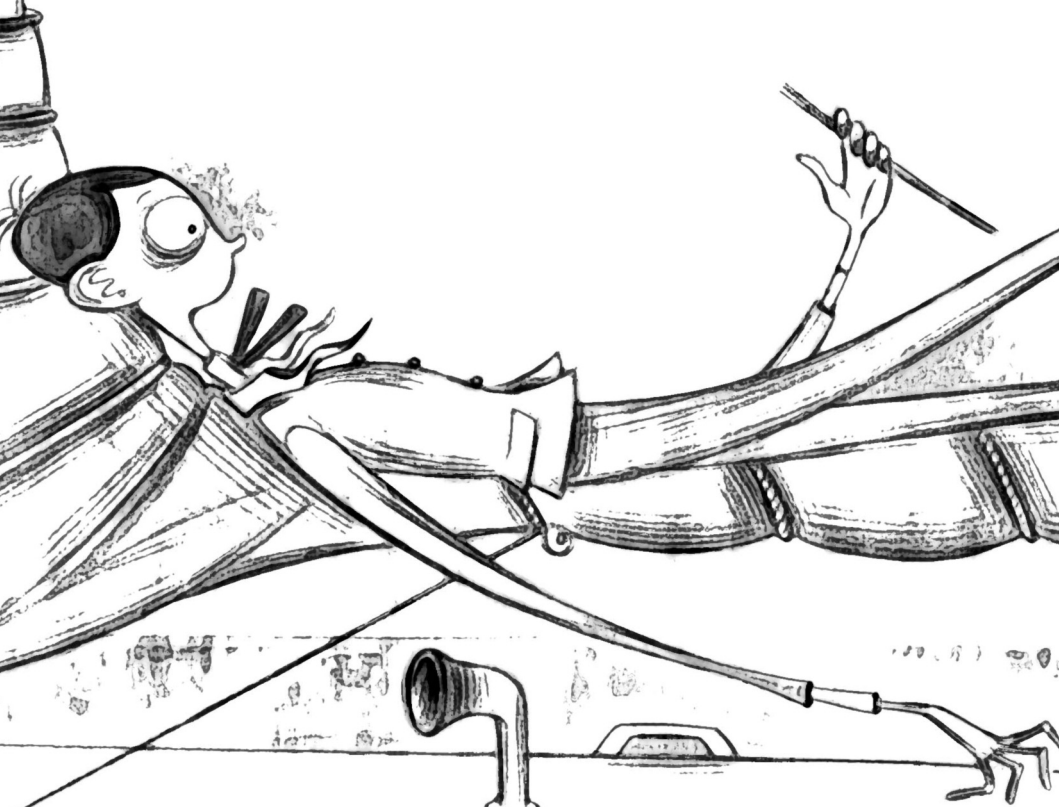
Άρχισα σιγά σιγά να ξεκόβω απ' τη συντροφιά. Γλιστρούσα παράλληλα στα αραγμένα πλεούμενα, απολαμβάνοντας την ησυχία, τη νύχτα, τη μυρωδιά της θάλασσας. Στην άκρη της προκυμαίας, εκεί που τέλειωνε ο λι-

μενοβραχίονας, ένας φάρος έστελνε κάθε τόσο κόκκινες ανταύγειες στο σκοτάδι.

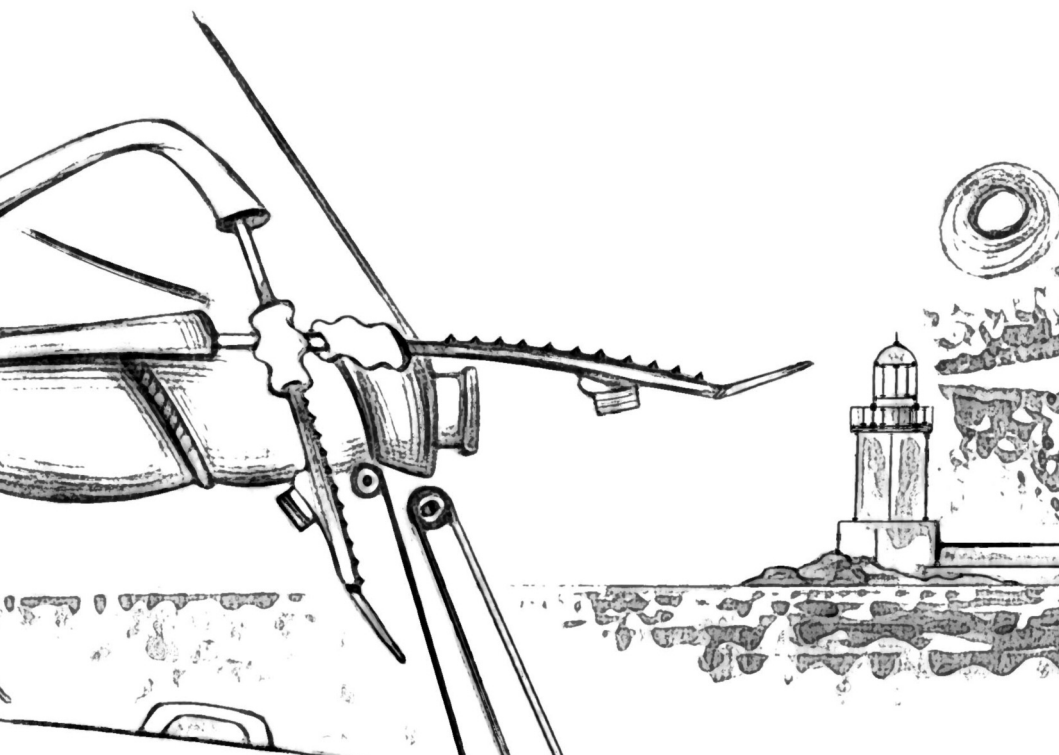
Στάθηκα μπροστά στο τελευταίο πλεούμενο. Ήταν ένα σκαρί ολόλευκο, απ' αυτά που άρεσαν στους αρχαίους φίλους μας, με κατάρτι και καλογυαλισμένο ξύλινο κατάστρωμα. Έσκυψα και διάβασα το όνομά του στην πλώρη. *Πριγκιπέσα*. Επάνω στο κατάστρωμα δε φαινόταν ψυχή. Ούτε ζωντανή ούτε πεθαμένη. «Ωραίο μέρος για να ρεμβάσεις» σκέφτηκα.

Βέβαια, ωραίο μέρος για να ρεμβάσεις ήταν και η βάση του φάρου, αλλά εάν μπορέσει κάποιος να μου εξηγήσει γιατί κάνεις τυχαία κάποια πράγματα για να ακολουθήσουν ένα σωρό μπελάδες, θα του χρωστώ μεγάλη χάρη. Μ' αυτή την απορία πέθανα και την ίδια εξακολουθώ να έχω ως φάντασμα χρόνια τώρα.

Γλίστρησα, λοιπόν, στο καλογυαλισμένο κατάστρωμα, άραξα πάνω στο τυλιγμένο πανί κι έμεινα να χαζεύω το φεγγαρόφωτο. Ο άνεμος, που ερχόταν απ' το πέλαγος, έπαιζε μουσική με τα κατάρτια και τα σκοινιά. Το ελαφρύ κούνημα του σκαριού μού 'φερνε μια νύστα... Όμως δεν κοιμήθηκα. Εμείς τα φαντάσματα δεν κοιμόμαστε, αν το έχετε ακουστά, οπότε απλώς χαλάρωνα έχοντας πού και πού τον νου μου να ακούσω τον Τιμόθεο, που θα με αποζητούσε όταν τέλειωνε την περιήγησή του.

Ξαφνικά, εκεί που ρέμβαζα, πιάνω κάτι σαν κίνηση πολύ κοντά μου. Μέχρι να της δώσω τη σημασία που έπρεπε, ένας άνθρωπος πρόβαλε απ' το μισοσκοτεινό εσωτερικό του σκάφους.

Γλίστρησα βιαστικά και κρύφτηκα στη σκιά ανάμεσα στο πανί και στο γυμνό κατάρτι, έτοιμος να εξαφανιστώ μόλις έβρισκα την ευκαιρία.

Στο μεταξύ, ο άνθρωπος βγήκε στο κατάστρωμα, χαμουρήθηκε και τεντώθηκε. Θα είχε πάνω κάτω την ηλικία που είχαμε με τον Τιμόθεο όταν γίναμε φαντάσματα, μονάχα που ήταν πολύ πιο μικρόσωμος από μένα και τον αδερφό μου, μια σταλιά άνθρωπος, λες κι ήταν κανένα παιδάκι. Φορούσε ένα κοντό παντελόνι με ξεφτισμένες άκρες κι ένα πουκάμισο που μάλλον του έπεφτε μεγάλο, γιατί εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε μάταια να το μαζέψει μέσα στο παντελόνι του.

Χασμουρήθηκε ξανά και τράβηξε προς την πλώρη του σκάφους.

— Βρε Νεκτάριε, τι κάνεις εκεί; Μπα που να σε πάρει και να σε σηλώσει!

«Νεκτάριε! Κι άλλος ζωντανός!» σκέφτηκα. Κι εγώ εξακολουθούσα ακόμη να μένω σ' εκείνο το σκάφος;

Ήμουν έτοιμος να γίνω όχι σκιά αλλά καπνός, και να φύγω αμέσως από κει, όταν άκουσα τη φωνή του αδερφού μου:

— Μία ώρα σε ψάχνω και να πού είχες εξαφανιστεί!

Ο Τιμόθεος γλίστρησε ψηλά απ' το κατάρτι κι ήρθε να χωθεί στις σκιές δίπλα μου.

— Τι γυρεύεις εδώ, δε βλέπεις; άρχισα να λέω και σχεδόν αμέσως άκουσα ένα *πλαφ*. Ο επόμενος ήχος ήταν κάτι σαν συνεχόμενο πλατσούρισμα. Αλαφιάστηκα. Στο σκάφος όχι μόνο υπήρχαν άνθρωποι ζωντανοί, αλλά κάποιος απ' αυτούς «έλυne κάβους» – αυτή τη φράση την

είχα ακούσει από τους καρaboμαραγκούς– για να βγει με το σκάφος του βόλτα!

«Ώρα να του δίνουμε και γρήγορα μάλιστα!» σκέφτηκα και σίγουρα το ίδιο είχε σκεφτεί κι ο αδερφός μου.

Κοιτούσαμε κι οι δυο ψάχνοντας ολόγυρα μήπως εμφανιζόταν κανείς την ώρα που θα γλιστρούσαμε στη μισοσκοτεινή προβλήτα, όταν...

— Α ρε Νεκτάριε, και θες να λέγεσαι και ναυτικός! Πάει το καινούριο πουκάμισο! Εμ, κοιμάσαι ακόμη, αυτό φταίει!

Ο κοντούλης ερχόταν προς το μέρος μας. Πήγαινε προς το τιμόνι του σκάφους κρατώντας την άκρη απ' το πουκάμισό του, που κρεμόταν μισοσκισμένη έξω απ' το κοντό του παντελόνι.

Τότε μονάχα κατάλαβα πως δεν υπήρχε άλλος ζωντανός πάνω στην *Πριγκιπέσα*. Αυτός ήταν ο Νεκτάριος. Κάπου είχε σκαλώσει το μισοβγαλμένο πουκάμισο και είχε σκιστεί. Και τώρα κατσάδιαζε ο ίδιος τον εαυτό του.

Όλο αυτό μας είχε αποσυντονίσει εμένα και τον Τιμόθεο. Στο μεταξύ η *Πριγκιπέσα* είχε αρχίσει να κινείται. Ένα αεράκι φρέσκο με χτύπησε εκεί που βρισκόμουν. Η σκιά μου έγειρε μαζί με το σκάφος, καθώς με τον Νεκτάριο στο τιμόνι απομακρυνόμασταν απ' την αποβάθρα.

— Τιμόθεε!

— Δρόμο γρήγορα!

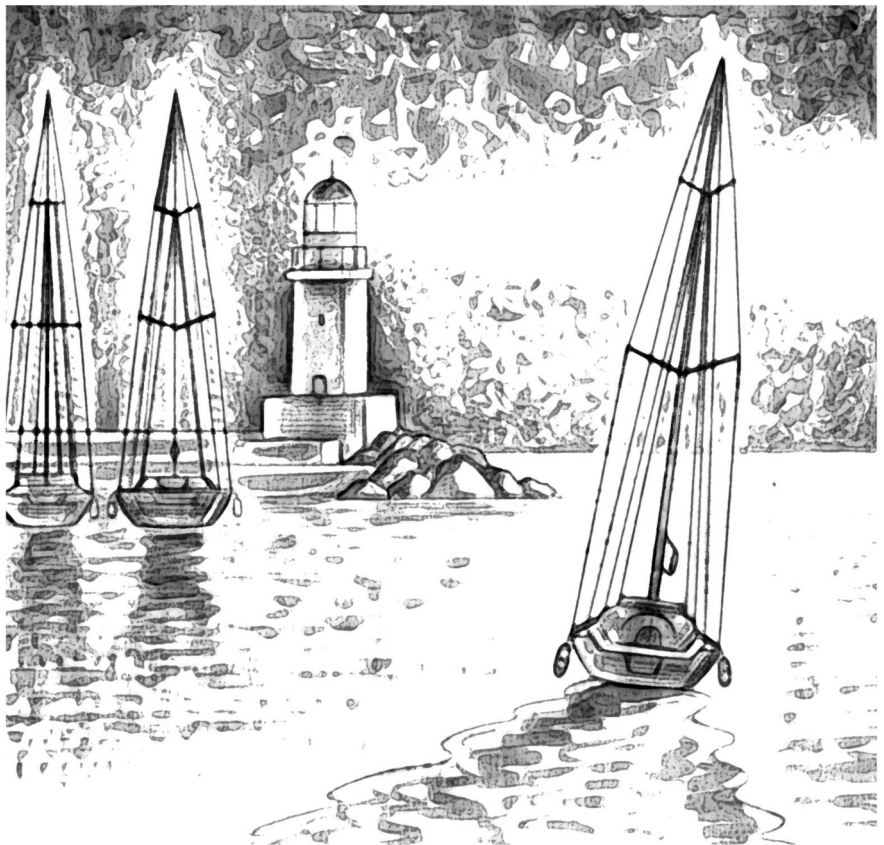
Εύκολο να το λες, γιατί υπάρχει «δρόμος» στη θάλασσα; Από ψηλά βλέπαμε τον αφρό που άφηνε πίσω του το σκάφος να φωσφορίζει στα σκοτεινά νερά. Η στε-

ριά όλο και ξεμάκραινε. Όπως μάλλον ξέρετε, εμείς τα φαντάσματα έχουμε κάποιες ιδιαίτερες ικανότητες. Να περνάμε από τοίχους και κλειστές πόρτες, να γλιστράμε πάνω απ' το έδαφος σαν να πετάμε, άντε και πάνω απ' τα νερά σε μεγάλη ανάγκη και για μικρή απόσταση, το κολύμπι όμως δεν αναφέρεται πουθενά σ' αυτές τις ιδιότητές μας και ούτε εγώ ούτε ο Τιμόθεος είχαμε καμιά διάθεση να δοκιμάσουμε αν συμπεριλαμβανόταν στα ασυνήθιστα πράγματα που είχαμε κάνει τον τελευταίο καιρό.

Μια δέσμη φωτός πέρασε από πάνω μας. Ο φάρος! Αναστέναξα με ανακούφιση. Εντάξει, όλα καλά, σκέφτηκα. Κοίταξα τον Τιμόθεο. Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Είχε σκεφτεί το ίδιο, φυσικά. Μόλις το σκάφος έφτανε στη μύτη του μικρού λιμανιού, τότε που η απόστασή του από τη στεριά θα ήταν μικρή, θα γλιστρούσαμε ως τη βάση του φάρου· μετά, αφού αποχαιρετούσαμε βιαστικά τους καραβομαραγκούς, θα τραβούσαμε για τις στοές, κι από κει κατευθείαν στο πιθάρι μας. Γιατί κόντευε πια να ξημερώσει.

Το σκάφος πήγαινε όλο και πιο γρήγορα. Το κόκκινο φως του φάρου ήταν πια πολύ κοντά μας. «Φτάσαμε» σκέφτηκα κι ετοιμάστηκα να γλιστρήσω ως τη στεριά, όταν ξαφνικά έπεσε πάνω μου μια λάμψη τόσο δυνατή, λες και είχαν ανάψει ταυτόχρονα όλοι οι προβολείς στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου. Ούτε που ξέρω πώς πρόλαβα να χωθώ ανάμεσα στο κατάρτι και στο μαζεμένο πανί. Ο αδερφός μου ο Τιμόθεος είχε χωθεί κι αυτός στην ίδια κρυψώνα δίπλα μου. Έψαξα για κάποια βολι-

κή χαραμάδα της κρυψώνας και κοίταξα από κει τον «λαμπερό έξω κόσμο». Η Πριγκιπέσα έπλεε ίσια μπροστά με κατεύθυνση τον κενό χώρο ανάμεσα σε δυο ιστιοφόρα. Αντί να βάλει πλώρη για το πέλαγος, όπως νόμιζα, τραβούσε να αράξει σε ένα διπλανό λιμανάκι. Ήμουν σίγουρος πως θα κοπανήσουμε κάπου, υπήρχαν πολλά σκάφη στο λιμανάκι, κι εκείνος ο φωνακλός ο Νεκτάριος δε μου γέμιζε το μάτι για καπετάνιος, όμως μ' έναν τρόπο λες μαγικό αγγίξαμε την άγνωστη προβλήτα χωρίς να κοπανήσουμε πουθενά.

—Όπα! Όπα, καπετάνιε! τον ακούσαμε να λέει πάλι στον εαυτό του.

Τα γυμνά του πόδια έκαναν πλαπ καθώς πηδούσε στο τσιμέντο. Έστερα, αφού έδωσε το σκάφος, πέρασε βιαστικά από μπροστά μας και την επόμενη στιγμή ακούσαμε τον ήχο της άγκυρας που έπεφτε στα νερά.

—Ορίστε που φαγώθηκες! Ήταν ανάγκη να ξεσηκωθώ απ' τα μαύρα μεσάνυχτα; Και το ήξερες, βέβαια, πως αν δε μεσημεριάσει δεν πρόκειται να εμφανιστείς. Ίσα ίσα για να μου χαλάσεις τον ύπνο μου. Αφεντικό, σ' το ξανάπα, θα φύγω, θα πάω να ζήσω στο νησί και θα μείνεις μονάχος σου!

Αν ήταν άλλη περίπτωση μπορεί και να διασκέδαζα με τον τρόπο που μονολογούσε εκείνος ο κοντούλης, όμως εγώ με τον Τιμόθεο είχαμε να λύσουμε ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα. Έπρεπε να φύγουμε οπωσδήποτε απ' το σκάφος πριν μας βρει το ξημέρωμα. Αλλά πώς;

Το προηγούμενο λιμανάκι ήταν απλώς ένα «καρνάγιο», ναυπηγείο, δηλαδή. Κάποια στιγμή η δουλειά τέλειωνε, κι ακόμη και τα μαγαζιά που υπήρχαν τριγύρω έκλειναν. Τούτο εδώ όμως ήταν λιμάνι κανονικό κι έμοιαζε να μην κοιμάται ποτέ. Η σκέψη πως δε θα σβήνανε τα φώτα μέχρι να ξημερώσει με είχε καταταράξει.

—Αιμίλιε, ψυχραιμία! μάλωσα τον εαυτό μου. Κι επειδή δεν ίδρωνε ιδιαίτερα το αυτί μου από κάτι τέτοια μαλώματα, ζήτησα και τη βοήθεια του Τιμόθεου.

—Βάλε κάτω το μυαλό σου να σκεφτούμε πώς θα φύγουμε από δω πέρα! τον διέταξα, λες κι έφταιγε εκείνος που είχαμε βρεθεί σε τόσο δύσκολη θέση.

— Αν πιανόμαστε απ' το σκοινί της άγκυρας κι ύστερα ξυστά πάνω στο σκάφος ως την αποβάθρα...

Ζύγισα μέσα μου την πρόταση του Τιμόθεου. Δεν ήταν άσχημη, με μια διαφορά. Τι θα κάναμε μετά;

Ο αδερφός μου με είδε σιωπηλό και κατάλαβε τη σκέψη μου.

— Μετά να γλιστρούσαμε ξυστά στο νερό κατά μήκος της αποβάθρας ως την άκρη της, ως τον φάρο, δηλαδή. Άμα στρίψουμε στη μύτη βγαίνουμε στο άλλο λιμανάκι κι όλα εντάξει.

Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση θα έβρισκα φοβερά αναξιοπρεπές το σχέδιο του Τιμόθεου, σκαρφαλώματα, γλιστρήματα, όμως συμφώνησα αμέσως μαζί του. Ήταν ο μόνος τρόπος να επιστρέψουμε ασφαλείς στο λιμανάκι με τους καραβομαραγκούς κι από κει στο σπίτι μας. Και θα επιστρέφαμε αν το φως, αυτό το καταραμένο το φως, το βάσανο της ύπαρξής μας από τότε που γίναμε φαντάσματα, δεν έκανε την εμφάνισή του για μία ακόμη φορά.

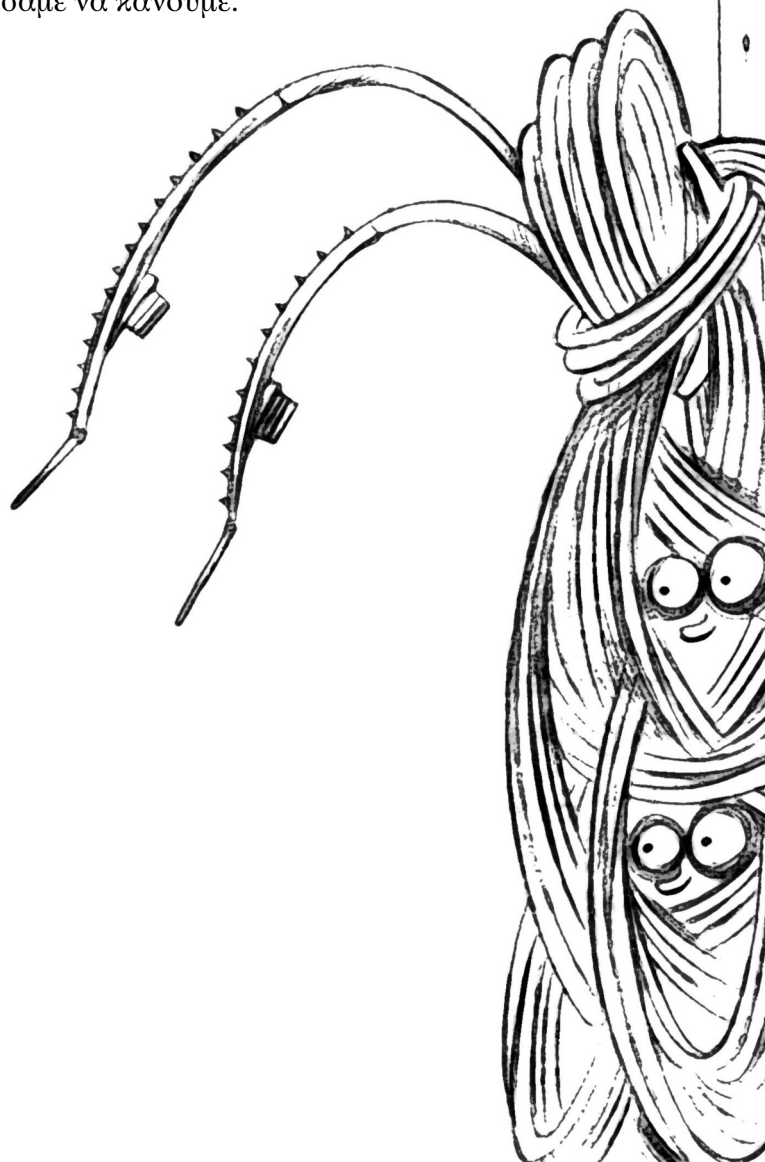
Πέρα από τη μύτη του λιμανιού, στο σημείο που η θάλασσα ακουμπούσε τον σκοτεινό ουρανό, είχε εμφανιστεί μια χρυσοκόκκινη γραμμή. Ανέβαινε αργά απ' τα νερά κι όσο ανέβαινε τόσο έλαμπε περισσότερο. Έτσι ψηλά που βρισκόμαστε σκαρφαλωμένοι την είδαμε απ' την πρώτη στιγμή. Ξημέρωνε. Δε μας είχε απομείνει καθόλου νύχτα πια!

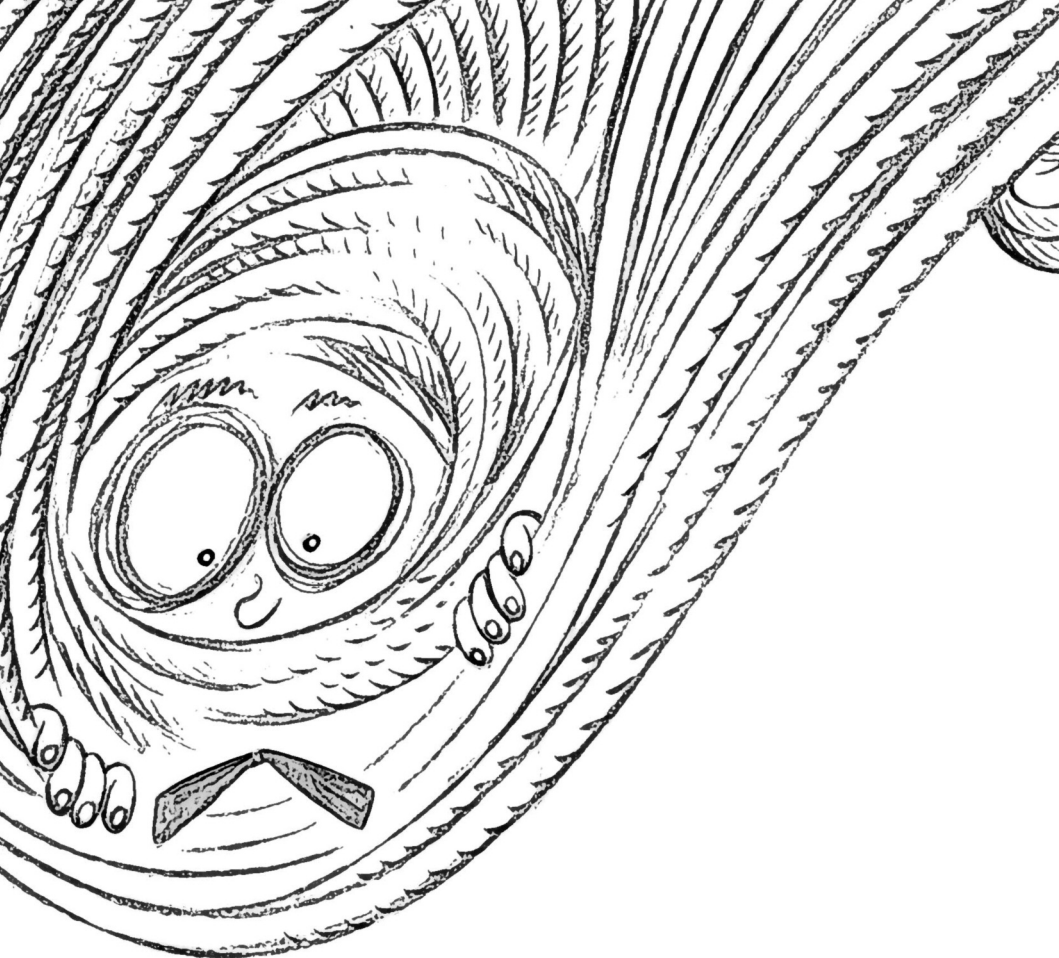
— Κάτω!

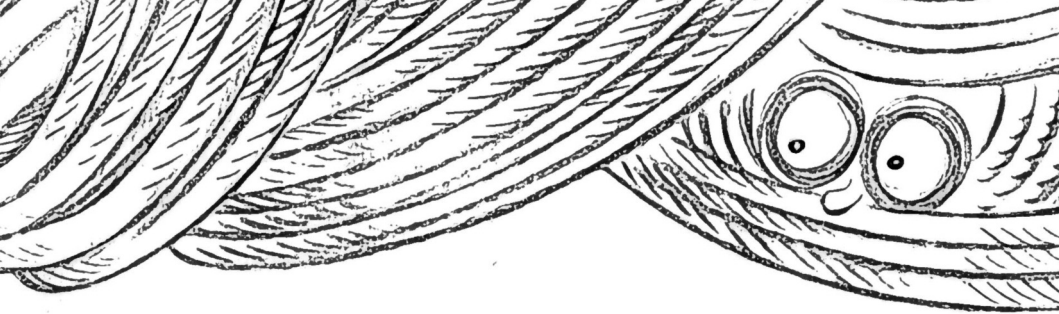
Η διαταγή είχε έρθει απ' τη μεριά του αδερφού μου.

Μου έδειχνε κάτι σκοινιά τυλιγμένα με τον ιδιαίτερο τρόπο που τυλίζουν τα σκοινιά οι ναυτικοί και κρεμα-

σμένα εκεί όπου το κατάρτι ενωνόταν με το σκάφος. Σίγουρα ήταν πιο ασφαλής κρυψώνα από το μέρος στο οποίο βρισκόμαστε, επειδή εκεί το φως του ήλιου για να φτάσει ως εμάς έπρεπε να περάσει πρώτα μέσα από τα σκοινιά. Ανταλλάξαμε ένα βλέμμα με τον αδερφό μου και γλιστρήσαμε βιαστικά προς τα κει. Ήταν το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε.

Ένα ανάποδο παιδί

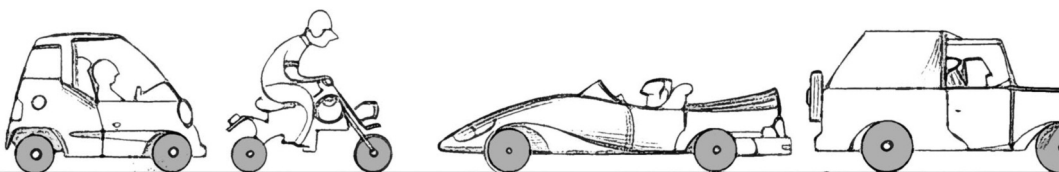
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΞΕΝΗ εκείνη κρυψώνα πίσω απ' τα σκοινιά, κοιταζόμαστε με τον Τιμόθεο και δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε πώς τα 'χαμε καταφέρει έτσι. Οι ίνες των σκοινιών, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο ήταν τυλιγμένα, άφηναν ένα σωρό χαραμάδες ανάμεσά τους. Από κει μπορούσαμε να βλέπουμε τον κόσμο που πηγαينوερχόταν στο λιμάνι. Εκτός απ' τους ανθρώπους, περνούσαν μπροστά απ' την *Πριγκιπέσα* κι ένα σωρό τροχοφόρα. Κάποια απ' αυτά μου ήταν τελείως άγνωστα. Έμοιαζαν με ποδήλατα, αλλά ποδήλατα δεν ήταν. Άλλα έμοιαζαν με αυτοκίνητα, αλλά αυτοκίνητα δεν ήταν.

Όλοι αυτοί, άνθρωποι και μηχανές, έκαναν τόση φασαρία που ακόμη και τα λόγια που αντάλλασσε με τον εαυτό του εκείνος ο παράξενος ναύτης έφταναν ως εμάς μακρινά και κομματιασμένα.

— Καλά, σου είπα θα το κάνω...

— Νεκτάριε, πού το έβαλες, μωρέ άσχετε, το εφεδρικό για τη μηχανή...

— Οπ, τα παγάκια. Εδώ είναι, ευτυχώς!

— Και το Ice tea Light. Μωρέ έπρεπε να το ξεχάσω, αλλά έχε χάρη...

— Μακάρι να βγω ψεύτης, αλλά εδώ ετοιμάζονται να σαλπάρουν, ψιθύρισα.

— Αιμίλιε, ούτε γι' αστείο μην το λες αυτό!

— Αν συμβεί κάτι τέτοιο...

— Πάψε πια!

Πρόλαβα και σταμάτησα, γιατί έτσι όπως ήμουν τρομαγμένος και είχα μιλήσει χωρίς να προσέχω να χαμηλώσω τη φωνή μου, λίγο ακόμη και θα είχε κόψει τη χολή του Νεκτάριου, που εκείνη τη στιγμή περνούσε πάλι μπροστά απ' την κρυσφώνα μας.

— Έρχονται!

Σκύβοντας απ' το παραπέτο, ο Νεκτάριος δοκίμασε να δει αν ήταν καλά στερεωμένη η ξύλινη σκάλα που ακουμπούσε στην προβλήτα.

— Καλώς τον κύριο Μάριο!

Ένας κύριος είχε πλησιάσει την *Πριγκιπέσα*. Φορούσε γαλάζιο πουκάμισο με κοντά μανίκια που άφηναν να φαίνονται οι άσπρες τρίχες στα γεροδεμένα χέρια του. Θα πρέπει να είχε πάνω κάτω την ηλικία του Νεκτάριου και τη δική μας πριν γίνουμε με τον Τιμόθεο φαντάσματα. Την καλύτερη ηλικία, δηλαδή, για κάποιον που δεν είναι ούτε νεαρός ούτε γέρος.

— Γεια σου, Νεκτάριε.

Αυτός που έλεγε ο Νεκτάριος «κύριο Μάριο» ανέβηκε τη σκαλίτσα του σκάφους ως τα μισά, απλώνοντας προς το μέρος του Νεκτάριου δυο λαχανί σακ βουαγιαζ.

— Στη δική μου την καμπίνα, ξέρεις.

—Ξέρω, αφεντικό.

—Τιμόθεε, ψιθύρισα στον αδερφό μου, σκούρα τα πράγματα.

Στο μεταξύ, ο κύριος Μάριος είχε χαθεί ανάμεσα στον κόσμο που κυκλοφορούσε στην αποβάθρα.

—Πάει να φέρει την τρελοπαντιέρα του, άρχισε πάλι τον μονόλογο ο Νεκτάριος. Α μα πια! Ας το πω τώρα, γιατί μετά δε θα μπορώ. Όμως έτσι και μου ξανάρθει η κυρία Νικόλ με τα ψηλοτάκουνα μπορεί και να μην κρατηθώ, να της δώσω μια και να κάνει βουτιά μαζί τους. Απορώ με το αφεντικό, και τον είχα για έξυπνο!

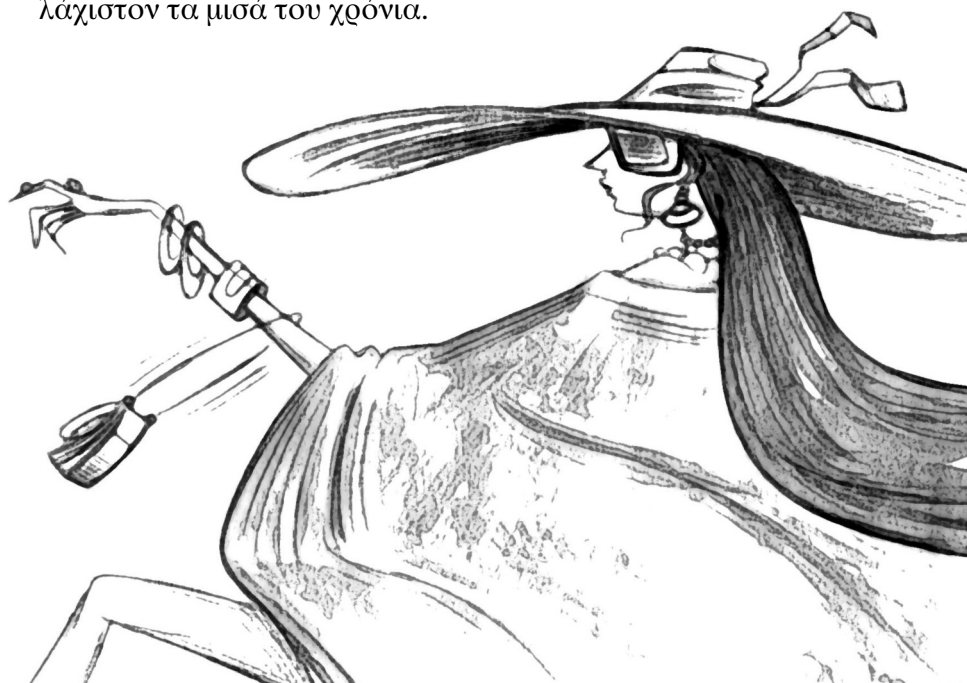
Θα πρέπει να έχετε καταλάβει ήδη πως εγώ κι ο αδερφός μου είμαστε δυο αξιοπρεπή φαντάσματα. Και για κάποιους σαν κι εμάς η λέξη «κουτσομπολιό» αποτελεί μια δραστηριότητα που δε μας ταιριάζει καθόλου. Παρ' όλα αυτά, τα τελευταία μουρμουρητά του Νεκτάριου είχαν προκαλέσει την περιέργειά μας. Ποια να ήταν άραγε η «τρελοπαντιέρα», που ο Νεκτάριος θα την πετούσε ευχαρίστως στη θάλασσα; Μάλλον η ιδιοκτήτρια των λαχανί σακιδίων, που είχαν κουβαληθεί στο εσωτερικό του σκάφους λίγο πριν. Και για να πρέπει να την ανέχεται ο Νεκτάριος, μάλλον θα ήταν η κυρία του κυρίου Μάριου.

Κάπως έτσι τα σκεφτόμουν τα πράγματα, όταν ο κύριος Μάριος εμφανίστηκε ξανά. Κουβαλούσε άλλα δύο σακ βουαγιάζ, με διαφορετικό χρώμα αυτή τη φορά, και ετοιμαστήκαμε να τον ακούσουμε να φωνάζει τον ναύτη να τα πάρει πάνω στο σκάφος. Αντί γι' αυτό είδαμε τον Νεκτάριο να αρπάζει στον αέρα σχεδόν ένα ζευγάρι ψηλοτάκουνα πέδιλα που κάποιος, ή μάλλον κάποια, του

τα 'χε πετάξει ίσια στο πρόσωπό του. Η ιδιοκτήτρια των πέδιλων, τα οποία σημειωτέον γυάλιζαν σαν να είχαν επάνω τους καθρεφτάκια, έμοιαζε με την κυρία του κυρίου Μάριου που περίμενα εγώ όσο μοιάζει η μέρα με τη νύχτα.

Εγώ περίμενα μια κυρία καλοζωισμένη, εύσωμη, έτσι όπως ήταν όλες οι καθωσπρέπει κυρίες της εποχής μου, ακόμη κι οι «τρελοπαντιέρες» που ο άντρας τους είχε τον τρόπο να συντηρεί ολόκληρο κότερο – όμως η κυρία του κυρίου Μάριου, εκτός απ' το ότι ήταν πετσι και κόκαλο, μαυρισμένη απ' τον ήλιο λες και δούλευε στα χωράφια, εκτός απ' το ότι φορούσε μια άσπρη κελεμπία λες και ήταν βεδουίνος, τόσο διάφανη που κανέννας βεδουίνος δε θα τολμούσε να τη φορέσει, εκτός απ' το ότι είχε μια ασορτί καπελαδούρα, κάτω από την οποία έπεφταν ως την πλάτη της κάτι μαλλιά ξανθά και τόσο ίσια που μου θύμιζαν άχυρα, και εκτός απ' το ότι ήταν βαμμένη σαν τις θεατρίνες στα «μπουλούκια», θα πρέπει να είχε τουλάχιστον τα μισά του χρόνια.

— Πριγκιπέσα μου!

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Ο Νεκτάριος ήταν αυτός, που ήθελε να την πετάξει στη θάλασσα; Και την έλεγε και πριγκιπέσα;

— Τα «Πριγκιπέσα» κομμένα. Ραλλία με λένε!

Πίσω απ' τον κύριο Μάριο, μισοκρυμμένο απ' τα σακβουαγιάζ που κρατούσε, ξεπρόβαλε τώρα ένα παιδί.

Ο Νεκτάριος είχε ανοίξει την αγκαλιά του, όμως το παιδί την αγνόησε και δρασκελώνοντας την κουπαστή βρέθηκε με έναν πήδο πάνω στο σκάφος. Θα 'ταν γύρω στα δέκα, λιγάκι μεγαλύτερο ίσως, δεν μπορούσες να πεις με σιγουριά. Φορούσε άσπρο σορτς κι ένα μπλουζάκι με μια κίτρινη άγκυρα κεντημένη πάνω του. Τα μαλλιά του στο χρώμα του χαλκού ξεπρόβαλλαν σε άτακτα κυματιστά τσουλούφια κάτω από ένα κασκετάκι φορεμένο ανάποδα. Είχε φακίδες στη μύτη και στα μάγουλα και κάτι μάλιστα πράσινα, λαμπερά, λες και ήταν σμαραγδένια. Έμοιαζε με μικρή νεράιδα με εκείνα τα μάτια και τα κόκκινα μαλλιά, και ο τρόπος που είχε μιλήσει με παραξένευε τρομερά, γιατί δεν της ταίριαζε καθόλου.

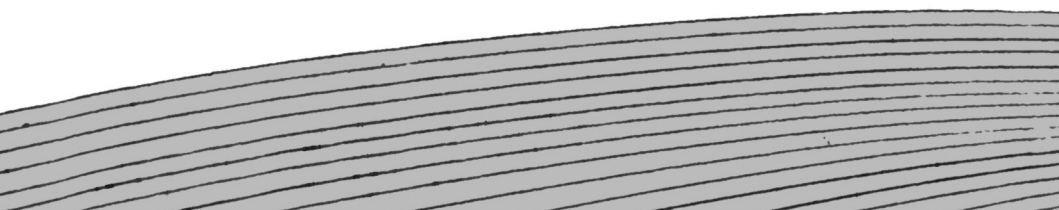
Κάνοντας πως δεν κατάλαβε τον άσχημο τρόπο του παιδιού, ο Νεκτάριος ξερόβηξε.

— Καλημέρα λένε πρώτα οι άνθρωποι! το ψευτομάλωσε.

— Εντάξει, καλημέρα, του απάντησε μουτρωμένα εκείνο.

Κάτι που έμοιαζε με χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της για μια στιγμή, το γλύκανε κάνοντάς το να φαίνεται πικάντικο με εκείνες τις φακίδες που είχε, προσωπάκι

παιδιού έτοιμου για χαριτωμένες σκανταλιές – αυτή την εντύπωση θα μου έδινε αν η άσχημη συμπεριφορά του δε με είχε κάνει να το ξεχάσω.

— Νεκτάριε, πάω κάτω, είπε. Θα με φωνάξεις όταν σαλπάρετε με τον μπαμπά μου;

— Δε σε φωνάζω πάντοτε;

— Νόμιζα πως το ξέχασες.

Το παιδί τράβηξε προς τη σκαλίτσα που οδηγούσε στο εσωτερικό του σκάφους. Ο Νεκτάριος κοίταξε ερωτηματικά τον πατέρα του. Εκείνος σήκωσε τους ώμους.

— Άρχισε τα πείσματα αλλά θα της περάσει, είπε.

Πήδηξε στο σκάφος και, αφήνοντας κάτω τα σακβουαγιάζ, άπλωσε το χέρι να βοηθήσει την ξανθιά να ανέβει τη σκάλα.

— Έλα, Νικόλ!

Κι έπειτα γύρισε προς τον Νεκτάριο:

— Έτοιμοι; τον ρώτησε.

— Έτοιμοι, αφεντικό.

— Τι περιμένουμε τότε;

— Τίποτε, αφεντικό. Σαλπάρουμε!

— Ραλλία, έλα! Λύσαμε και φεύγουμε!

Άκουσα το ποδοβολητό της μικρής καθώς ανέβαινε τρέχοντας τη σκάλα για να βγει στο κατάστρωμα. Κάποιος έβαλε μπρος τη μηχανή.

— Δεν μπορεί να συμβαίνει σ' εμάς αυτό!

Ο Τιμόθεος, που μέχρι πριν από λίγο το έπαιζε ψύχραιμος, είχε πιάσει και με τα δυο χέρια το κεφάλι του.

— Είχα μια ελπίδα πως θα μένανε εδώ ως το βράδυ. Τώρα πάει πια. Αιμίλιε, ήρθε το τέλος μας!

Ο πανικός είναι πολύ μεταδοτικό πράγμα. Καταλάβαινα πως έπρεπε όχι μόνο να κρατήσω την ψυχραιμία μου, αλλά να κάνω και τον αδερφό μου να ηρεμήσει. Και προπαντός να σταματήσει να κουνιέται, γιατί είχα αρχίσει να ζαλίζομαι.

— Μπορείς να μου πεις γιατί εκτός απ' το να κλαψουρίζεις θα πρέπει να κουνιέσαι κιόλας;

— Εγώ κουνιέμαι ή τούτο εδώ;

Η αγανάκτηση στη φωνή του Τιμόθεου με επανέφερε αμέσως στην πραγματικότητα. Δεν ήταν ο Τιμόθεος που κουνιόταν, αλλά το σκάφος που είχε βγει φορτσάτο στην ανοιχτή θάλασσα. Έριξα μια ματιά απ' την πιο κοντινή χαραμάδα. Γύρω μας απλωνόταν η θάλασσα, με κύματα να κυνηγιούνται στον ορίζοντα ως εκεί που έφτανε το μάτι μου. Μπορούσα να δω τον κύριο Μάριο στο τιμόνι της *Πριγκιπέσας*, η οποία όσο ανοιγόταν στο πέλαγος τόσο κουνούσε και περισσότερο. Τραβήχτηκα πίσω και κόλλησα στα τοιχώματα της μικροσκοπικής κρυψώνας.

«Ήρθε το τέλος μας» σκέφτηκα κι εγώ. Και με δυσκολία συγκρατήθηκα να μην τη μοιραστώ αυτή τη σκέψη με τον αδερφό μου.

Ακόμη κι αν δε μας διέλυε το φως, που κάθε στιγμή θα μπορούσε να μπει μέσα στην κρυψώνα μας με την ατυχία που είχαμε, θα μας εξόντωνε σίγουρα εκείνο το ταρακούνημα που μας αποσυντόνιζε και μας άδειαζε απ' όλες τις ιδιότητες που είχαμε ως φαντάσματα. Και θα είχαμε πρωτοτυπήσει ακόμη και σ' αυτό, θα ήμαστε τα πρώτα φαντάσματα που εξοντώθηκαν από ναυτία!